

„ДОБРУЖА“ — не издава вѣща
Събота.

Цена за абонемента:

за година 12 лева
за 6 мѣсяца 6 „
за 3 „ 3 „

За обявления се плаща 10 ст. на всякой редъ
за първопечатанно, а за всякой редъ при по-
дующе печатане по 5 стот.

Единъ брой 20 стотинки.

ДОБРУЖА

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И НАУКА

SAPIENTI SAT!

ОРГАНЪ НА КОМИТЕТИТЪ „БЪЛГАРИЯ ЗА СЕБЕ СИ“ ВЪ ВАРНЕНСКИ ОКРЪГЪ.

Всичко що се отнася за вѣстника се
праща до редакцията въ Добричъ.

Ръкописи назадъ не се връщатъ.
Неплатени писма не се приематъ.

Въ Варна представителъ на редакцията е
В. Божидаровъ който и ще получава обявления
за печатане.

Добричъ 19 Декември 1887 г.

**Какъ отиватъ за сега работитѣ въ
Европа и какво трѣбва да правимъ
ни за въ бъдеще.**

Отъ нѣколко врѣме насамъ, и особено
отъ завръщанieto на Русскій императоръ
въ Петербургъ, какви ли не новини се пус-
наха по свѣта отъ европейската преса, за
успокояване на умоветѣ, че ужъ нѣмало
да има война. При свизданieto на Цари съ
Бисмарка въ Берлинъ, като се откриха ми-
нитѣ фалшивици на Орлеанитѣ и като
се узна, че цари даде честна дума за под-
държанieto на европейскій миръ, всичко
бѣ се успокоило, всички вѣрваха, че въ-
оржени миръ е отживѣлъ вѣка си и че
всичко ще трѣгне по медъ и по масло.
И още по за вѣрване бѣха тѣзи новини,
когато европейската дипломатия узна за
вжтрѣшната криза, която прожигъ Франция
до избиранieto на новъ прѣдсѣдатель за са-
мата республика. Това, обаче, не отиде за
дълго врѣме, фалшивициранитѣ ноти на Ор-
леанитѣ се изгубиха, и цари, като се
видѣ хлѣзати по динена кора, обиденъ отъ
това, бърже се досѣти за неискренности на
Бисмарковитѣ обяснения и намисли, че ед-
ничкото срѣдство, за да се улаши Европа,
е заплашването съ война. Отъ друга страна
той, като съзнаваше, че Россия не ще бѣде
въ сила да води война противъ западнитѣ
сѣюзници, за да опита силитѣ имъ, почна
струпуването на Русскитѣ войски по-край
Австро-Германската граница. Това неочак-
вано събитие, наистинна, изведнаждъ прѣ-
обърна вѣрването на Европейската политика
по българскитѣ работи. Австрийскитѣ ди-
пломати взеха да изглеждатъ недовѣрливо
къмъ Берлинъ, да не би да е станала нѣ-
каква измама послѣ минаването на цари-
батюшка прѣзъ тамъ. Руското правител-
ство — Александръ III-ий, обрадованъ отъ
това, че срѣднѣ Европа е несприготвена за
война и е уплашена отъ послѣдната му
постѣпка съструпуването на Русскитѣ вой-
ски по западната граница на държавата му,
мисляше, че всичко е свършено, т. е. смѣ-
таше той, че е настаналъ вече часа, въ
който Россия трѣбва да каже на другитѣ
сили да приематъ едно отъ двѣтѣ: или да
видятъ Русскитѣ да се расхождатъ изъ
България и да введатъ тамъ редъ, или
пъкъ да се оплъчатъ противъ тѣхъ непри-
готвени. Спорѣдъ братушкитѣ, този случай
бѣше единъ отъ най-сгоднитѣ, и цари, на
скоро слѣдъ това, подаде на европейскитѣ
правителства нота да му позволятъ най-
послѣ да види, какъ тържествено ще го
посрѣтне въ България този народъ, който
той нека да ошастливи съ Сибиръ и вѣчно
робство. И това, противъ голѣми очаквания
на Московцитѣ, не стори пари: Бисмаркъ
се разболѣлъ, отговара му на царевата нота
се отложила, и братушкитѣ пакъ дочакаха
да имъ се каже отъ Западъ руската пого-
ворка: «Русскій човѣкъ крѣпокъ задимитъ
умомъ». Казахме ни и погорѣ, че на първи
нѣтъ послѣднитѣ постѣпки на Руската ди-
пломатия, съ струпуването на громадни вой-
ски по Австро-Германската граница, много
расклати умоветѣ на дипломатитѣ въ Ев-
ропа; изъ свѣта, подъ влиянието на страхътъ,
съ умъ изнайтѣрва по добри и по силни
срѣдства за прѣвѣрването на силитѣ и
намѣренията на противника си. Европа видѣ,
че съ тази си постѣпка Александръ III-ий
иска да я плаше, а не и да воюва противъ
нея. Видѣ тя, че този царъ по външностъ
е само страшенъ. Разбра тя доста добръ,
че основата, на която той стои е гнила и
че надъ главата му постоянно виси дина-
митната бомба, която отъ день на день се
готвятъ да расчупятъ върху му неговитѣ
вѣрпополдания. Европа е видѣла, казваме
ни, па и до днесъ пакъ вижда, отъ какви
вжтрѣшни изви страдае Руската империя,
при които само единъ заблуденъ човѣкъ би
се рѣшилъ да воюва съ другитѣ, додѣто
не се усигори у дома си. Този Европа, която
чувствитѣ руски славянофили обичатъ да
наричатъ «Гнилий Западъ», е прожигъла
много години, прѣкарала е много размири-

врѣмена и войни, виждала и строполя
свала е тя Арабски завоеватели. Атиловци
и Наполеоновци, и днесъ пакъ нѣма да се
побои да се оплъчи противъ общия врагъ
на европейскій миръ — Россия, за да запази
тази свободата на народитѣ си, само при
който може да съществува култура и ци-
визация, наука и просвѣщение. Този Ев-
ропа, казваме ни, и сега вижда, че днеш-
нитѣ приготовления на Россия не сѫ за
настъпване, а йоще повече и за отбрана.
Видѣ тя, че това е просто едно плашило.
Косто за нея никакъ не е опасно, щомъ
лѣжи то на руска почва.

Европейската преса, която до вчера себѣ
запрѣтна да говори на други езикъ, —
днесъ виждаме обръща колата на друга
страна. До вчера въ нѣкои отъ Виенскитѣ
вѣстници, за лице само, си отърваха ягата
отъ българскитѣ работи, а отъ послѣднитѣ
телеграфически извѣстия изъ Европа виж-
даме, че Австрийскитѣ се небаютъ отъ Рус-
скитѣ приготовления и самъ императора имъ
прѣдсѣдательствува въ военния съвѣтъ за
мѣрцитѣ, които би трѣбвало да се взематъ
въ случай на една война съ Русскитѣ. Отъ
друга страна се говори, че, ако графъ Ка-
локи падне — неговото мѣсто щѣлъ бѣлъ
да вземе контъ Андраши, вѣрлий браштелъ
на Австро-Германскій сѣюзъ и страшенъ
русификаторъ. Кѣмъ всичко това, като се даде
добавятъ и пророчествата на нѣкои овицно-
ни германски вѣстници, дѣто Германия нѣма
да забрави Австрия, ако Россия и обяви
война, — вижда се, именно, какво ми-
сли Европа за намѣрението на Россия и дали
не сѫ я подушили другитѣ, че въ послѣд-
нио врѣме съ военнитѣ си приготовления тя
лавира, щото само съ единъ заплашвания по-
лесно да постигне благитѣ си намѣрени за
завладѣването на Балканскій полуостровъ.

Било що било, въ всичко това показва,
че тази Россия, въ която до вчера се пѣеше,
че тя, нѣма никакъ интересъ и намѣра въ
послѣднитѣ събития въ България, — днесъ
пакъ, като вързана мечка, кога се по при-
тѣсни, свача и се мѣчи да скъса тѣжкитѣ
си окови и да одари зѣбъ на тѣлестия си
ловъ — България; въ тройственния сѣюзъ
и показа до колко тя е готова да скъса
оковитѣ, които той й е наложилъ, и отъ
ново распрѣсна по вѣтра тѣзи и завѣтни
мечтания. И сега пакъ го казваме, че ра-
ботитѣ на днешната руска дипломатия сѫ
тѣй чудни и смѣшни, щото, може би, че
мѣрцитѣ, взети отъ Руското правителство
за една миша война, ще да я прѣобърнатъ
въ дѣйствителна: мокръ отъ дъждъ не го е
страхъ, а заблудитѣ московски побѣди-
тели, като не сполучатъ съ заплашванieto
си, макаръ несприготвени, никога нѣма да
приематъ да се унижатъ прѣдъ другитѣ, и
то само за това, че се унижатъ крѣвъ на
добродушния руски народъ, ще могатъ,
може би, до постигнатъ увеличаванieto на
ролитѣ въ Россия съ завладѣването на
българскій народъ. Такавои е днесъ право-
славieto въ Россия, такавои е било то нѣ-
когашъ си и тѣй го изискватъ интереситѣ
му, щото славянството да нѣма много го-
сударства и господари, а една само му име
и пространство империя съ единъ държавенъ
глава. Това злочесто православие изисква,
щото славянството да не робува, както днесъ,
на нѣмци, турци и англизитѣ: защото нему
не е потребно ни култура, ни наука, ни
просвѣщение. Стига му наустницата съ
библията. Ехъ, всичко това е хубаво, нѣ е
по добръ да е далечето отъ нашата черга!
Ни, наистинна, днесъ сме слаби, немощни,
бѣдни, въ това не трѣбва да ни обезсѣрча
за постигнатieto на една, макаръ и по-ла-
желна, нѣ йоще по-бѣсекава побѣда. Ни бѣ-
слаби и подъ турцитѣ, нѣ постоянството,
братското ни единодушие, постояннитѣ ри-
сковани жертви на народа ни докараха
днешната ни свобода. Ни бѣхъ слаби по
врѣмето на сѣдиненieto си и прѣзъ сръб-
ската война, нѣ постоянството, братското

единодушие съ любовта на българина къмъ
отечеството му доказаха на цѣлъ свѣтъ,
какъ честния, миролюбивъ българинъ, ма-
каръ и слабъ, прѣодолява свонитѣ по силни
врагове. Нашата история, нашето минало,
сѣжнитѣ подвиги на падналитѣ съ самоут-
върждение български герои, спомена ни
за всичко това, като пролѣтнитѣ съжнви-
тедни лъчи на слънцето трѣбва да пробуж-
датъ въ насъ неогасяема любовъ къмъ об-
щото ни отечеството, къмъ цѣлия ни на-
родъ. Може би, най сетнѣ, че работа ще
дойде до тамъ, щото Европа само и само
да заплаше и умаламоши йоще повече бра-
тушкитѣ, ще имъ дозволитъ да дойдатъ, да
ни окупиратъ; нѣ ний трѣбва всички до
една да се държимъ и да измрамъ, та да
не гледаме, какъ се расхожда московския
кракъ изъ България и да владѣе това, косто
нашитѣ дѣди и прѣдѣди, отъ незапътнени
години, сѫ отгинуили съ цѣлъ редъ войни
и славни подвиги. Това, разбира се, не може
да бѣде и нѣма да се случи днесъ-за-днесъ;
защото, най-сетнѣ, и нашата съзерненка по-
ще прѣдпочете да има за сѣсѣдъ единъ
слабъ и миролюбивъ народъ, какъто е бъл-
гарския, отъ колкото да гледа московскитѣ
кадугери да сѫ близо до нея и да търсятъ
сгодѣнъ случай да нахлѣтатъ въ Цариградъ,
за да покачатъ царъ колоколъ надъ св. Со-
фии. Както и да е, нѣ ни пакъ казваме,
че, ако не сега, то по късно може да пламне
една общоевропейска война, и ни за да не
се олучимъ несприготвени въ този случай,
та послѣ да незнаимъ, какъ да се дѣнемъ,
трѣбва днешното ни патриотическо пра-
вительство да се погрижи за потребнитѣ
вѣсти въ тѣхъ отношенiя. Сега именно е
и то, щото и самитѣ комитети, основани
за зазението на България отъ каквито и да
било врагове, да развиятъ повече своята
дѣятелностъ, за да могатъ да оправдаятъ
това, косто сѫ се завзели да носятъ на
гърбѣтъ си.

Ев. Дръбовъ.

**Разяснение върху изясненията на
г-на К. Мирскій до приятелитѣ му.**

И тѣй едвамъ днесъ въ 107-ий брой на
вѣстникъ «Свобода» можахме да прочетемъ
дописката на почтенния ни съгражданинъ
К. Мирскій, съ който иска да отрече
калѣтъ, който той, съ необмисленото си
поведение отъ прѣврата насамъ, нахлѣпъ
йоще повече на лицето си. Не съ по-малко
зауудане прочетохме ни и пророчествата
на братията около в. «Свобода» за отноше-
нията между вѣстникъ «Добружа» и «Нова
България», и сега вече, като му налуч-
кахме врѣмето, захемъ да отговоримъ на из-
ясненията на съгражданина ни К. Мирскій,
за да могатъ редакторитѣ на «Свобода», а
тѣй сѣжко и приятелитѣ на бай Кръстия,
да разбератъ, че всичко, косто се говори и
пише въ органа на комитетитѣ отъ Варнен-
скій Окрѣжъ — «Добружа», не се върши
съ цѣлъ само да се черпятъ хората, а да
се некарватъ на явѣ скрититѣ врагове на
отечеството ни съ тѣхнитѣ грѣхове. Дали
това е тѣй, нека всѣки прочете писаното
за бай Мирскій въ «Добружа», нека го сравни
съ изясненieto на помѣнатия господинъ и
тогазъ ще види, каква е цѣлата, която е
прислѣдовала «Добружа» до сега, като е осж-
дала Кръстиянитѣ. Отъ прѣдизвѣститѣ на по-
мѣнатото изяснение ни видѣхъ, че въ него
нѣма нѣщо, косто да опровергава писаното
за него въ в. «Добружа». Да не ходимъ за
сега-нададе, и да видимъ, съ какво се
оправдава той. Първо и първо, почтенния
ни съгражданинъ, безъ никакви доказател-
ства, захваща съ това, че не бѣлъ ходилъ
въ тукашното Руското консулато при г.
Кауларса, нито пъкъ се е виждалъ, когато
и да било съ него. Всичко това, както
сѫ видѣли приятелитѣ, е хубаво казано;
нѣ въ дѣйствителностъ, дали е било тѣй —
това само честнитѣ Варненски българи мо-
гатъ да докажатъ, че тѣзи думи на бай К.
Мирскій не сѫ друго, освѣнъ парадоксъ.
Днесъ ни всички, подписанитѣ това разясе-
ние върху изясненията на г-на К. Мирскій,
сѣжко сѣзвѣтъ, отъ сърдце и душа не-

повѣдваме, че сръчанieto на почтенния ни
съгражданинъ К. съ Кауларса е било нѣщо
de facto; защото той прѣвъ е прѣдизвѣститѣ
на Кауларса, че при него щѣла да се яви
депутация отъ дѣцата на мрачния 9-ий Ав-
густъ. Видѣлъ, колкото за сръчанieto на бай
К. съ Похитоновъ, ни нѣма да се распро-
стираме много, когато и самъ г. Мирскій
исповѣдва, че е бѣлъ; изъ само че не такъва
за какъто иска да я искара милостъта му;
защото не бай К. е бѣлъ прѣдставителя на
Варненск. гражданство, а такъвои нѣщо е бѣла
тази интелгенция отъ Варна, отъ която
една частъ бѣ отишла депутация при Кау-
ларса да му каже да си дига парцалитѣ отъ
Варна и на която той, съ проницателна по-
смишка, заповѣда до стои смирно, като неприя-
тели да я изслуша. Питаме ние бай К.: защо
Похитоновъ не вѣка нея, а него? Похито-
новъ не е ли направилъ всичко това, защото
е ималъ на око вѣрпополжата за бай
К. отъ загорѣлия и въ коститѣ руссо-
филъ Андона Карабатака? Не затова ли,
че той е бѣлъ отъ благонадѣжднитѣ; не за-
това ли, че бившия тукашенъ руски кон-
сулъ е бѣлъ сигуренъ, че само бай К. ще
може да развали митинга за завръщанieto
на бившия ни князь Александра; бай К.
не бѣше ли най сетнѣ онзи сѣция, който
ни говореше въ очитѣ: «Азъ съмъ ангажи-
ранъ прѣдъ тукашния руски консулъ и
немога да зема никакво участие въ митин-
гави нито за Правителството, нито за Стам-
буловъ. Недѣйте прави митингъ: нѣма да
сполучите.» Тогази, като е тѣй, защо бай
К. не опровергаа тѣзи си думи, които ужъ
му приписвалъ в. «Добружа», а се запрѣ-
налъ да ни говори, че и бившия рекетъ
Г. Живковъ е ходилъ по него врѣме въ
консулато? Ако, най сетнѣ, бай Мирскій
припознава г. Г. Живкова за водителъ на
Варненската интелгенция; ако цѣлия градъ
Варна припознава, че и г. Г. Живковъ бѣше
между онѣзи, които избираха депутацията,
която ген. Кауларсъ не иска да изслуша,
— то да не мисли, че г. Г. Живковъ е
бѣлъ виканъ въ консулато, за да се анга-
жира като него. Съ една рѣчь, бай Кръстийо,
Георги Живковъ е отговоренъ за себе си,
и ти трѣбва да отговоришъ за себе си, а не да
говоришъ: ходихъ — защото ходиха и дру-
гитѣ! Това е колкото чудна, толкова и глупа
логика за оправданieto на бай К. Нѣ
и това, като не му стигнало, той отива и
по натѣтъ: доказъта, че бѣлъ присѣдству-
валъ даже на митинга за завръщанieto на
князя Александра и сѣрѣзнява това си дока-
телство, като сиомия ирочувственната рѣчь
на г-на Х. Ангеловъ, която послѣдния държа
на събравшитѣ се граждани прѣдъ Градскій
Свѣтъ. Ний, право да си кажемъ, се поучи-
дохме, като видѣхъ, до каква безочливностъ
е дошелъ той съ лѣжитъ за присѣдството
си въ този митингъ, когато г-нъ Карага-
новъ, както и ни сигурно знаимъ, че по
врѣмето на митинга, г. К. бѣше на кръще-
ние у г-на Караганова, а само когато на-
рода се разотиваше, той мина и замина по
край него. Че това е тѣй, т. е. че бай
Кръстийо и въ този случай въ изясненieto
до приятелитѣ си не се е посрамилъ да
лъже, и това е вѣрно. Всичко това се вижда
отъ тука, именно, че г. К., като не бѣше
въ митинга, не се научилъ и до днесъ даже,
че депутацията, която се избира тогазъ, не
се избра за сръчанieto на Н. В. бившия
ни князь, както казва той, въ Русчукъ, нѣ
да отиде, да го търси и дѣто го намѣри, да
го моли да се върне пакъ въ България. По
натѣтъкъ почтенния ни приятелъ пакъ за
свое оправдание говори, че когато князь
Александръ вѣтшилъ въ България — той
го поздравилъ. Защо му сѫ биле на бай
К. тѣзи поздравления, когато той самъ казва,
че въ митинга бѣла избрана депутация да
го сръщи и поздравитъ въ Русчукъ? Тогази,
спорѣдъ наши: или всички бивши депутати
и всички видни български граждани трѣб-
ваше да поздравятъ нѣ. Александра, безъ
да се неспрачатъ депутациитѣ за това, или
пъкъ това трѣбваше да сторятъ самитѣ де-
путации. Ни нито сме чували, нито сме виж-
дали да се избиратъ депутации отъ нѣкое
общество или съсловие и послѣ избирателитѣ

отъ това общество да изпълняват отдално, телеграфически мисията на избраният си депутат. Да ли е чувал такъв нѣщо нѣкога бай К.? Нѣ! Ни се бъркаме: телеграфическото му поздравяване на княза, както и протестацията му до вѣст. «Свобода», дѣто го нарѣзали «поклонникъ Русского царя», въ този случай сѫ пълни съ значение; защото бай К. знаеше, че, щомъ се завърне и задържеше въ България князътъ, а правителството издиреше, че нашия почетенъ съгражданинъ е ималъ прѣстъ въ кашата на извѣстията, тогава той не щѣше да живѣе въ България. Дали това е тъй или не — нека приятелитѣ ни си спомнятъ за повѣдението на П. Каравеловъ и друг. нѣкои екс-министри до откриването на княза, послѣ това и слѣдъ завръщането му, п ще се увѣрятъ, че тази горчива истина се е повторила и съ нашия г. Мирски. Хичъ ти малка работа ли е това: бай Кръстѣ, кога билъ прѣдсѣдателъ на тукашния Окр. Съвѣтъ, поздравилъ отъ себе си князи Александра! Чудно поздравление, п дваждъ по чудни оправдания! . . . Тогазъ и П. Каравеловъ, като бѣ президентъ-министръ и, като Пуда, като прѣдаде князи Александра, п като го поздравилъ при завръщането му, на ли тогазъ йоще той се оправда и доказа на свѣта, че не е измѣнилъ на прѣстола и на отечеството си? Днесъ за днесъ, бай Кръстѣ, хората не показватъ своя патриотизмъ съ подмигвания, и твоитѣ телеграмми сѫ стрували и струватъ за князи Александра толкозъ, колкото струва и логиката, съ която адвокатствувашъ въ изисенята си до твоитѣ приятели. Като обичашъ толкова логиката, защо не порасправи на приятелитѣ си и за кореспонденцията си съ г-на Гунчева? Ама знаешъ ти, че адвокатътъ го недоуца, защото тази твоя злочеста логика щѣше да излѣзе май-май рѣбата п ти щѣше йоще повече да се червишъ прѣдъ свѣта.

И тъй, бай Кръстѣ, като се впуцашъ да ни расправяшъ за нѣкакви си Кърджиевци и за нѣкакви си грѣхове, ти пакъ не забравяшъ да се пооправдаешъ и затова, че не си далъ дума на консула, дѣто пѣмаше да приемешъ, ако гражданитѣ те избраха за депутатъ. Това щѣше да бѣде вѣрно само тогазъ, ако твоя милостъ не се отказаше, когато гражданитѣ искаха да те избератъ за таквъ; Нима ти мисляше, че хората незнаяха по отъ рано, че ще се отказашъ отъ прѣдлагания изборъ? Напротивъ, това се знаеше, и, ако ти се прѣдложи такъвъ нѣщо, то бѣше съ дѣло, щото отнесе да ти се докаже и съ това за ангажмента ти. Ти, бойно, подуши, че те испитватъ, че неискатъ да те избератъ, и излѣзе хитръ, та почна да се извинявашъ, че си ималъ жена, дѣца и други непамъ какви си интереси. Нима, бай Кръстѣ, спорѣдъ твоята логика, достойнитѣ хора, избрани всѣкога за депутати, грѣхъ сѫ стрували, като сѫ приемили да ги избиратъ повторно, защото сѫ виждали, че избирателитѣ нѣмъ признаватъ тѣхнитѣ заслуги? Ни бихме желали да имаме такъви тапални депутати. Тапи, мапи — всичко е вѣтрѣ, братко, за извиняване на това, дѣто се отказва да те избиратъ депутатитѣ. Работата е тази, че тебе те бѣше страхъ да се отнѣпнешъ

отъ обѣщането си, което бѣ далъ Похитову. Пакъ го казваме, байно К., че всички други оговорки отъ твоя страна не струватъ ни пара. Никога единъ патриотитѣ българитѣ нѣма да гледа на частнитѣ си интереси, когато вижда, че самото му отечеството е изложено на опасностъ; никой нѣма да отрѣче, че въ събрапнето, послѣ завръщането на князи Александра, пѣмаше да се правятъ закони, нѣ и никой не може да отрѣче, че работата, която трѣбваше да извърши, стоеше много по горѣ отъ работенното на закони, а и затова по добръ бѣше тогава да влѣзяхъ въ него повече хора интелигентни, повече хора съ опитностъ и бивши депутати. А колкото за думитѣ, байно Кръстѣ, дѣто казвашъ, че си говорилъ за нѣкакви си съгласие между гражданитѣ, че си вадилъ нѣкакви си записна книжка, че си челъ отъ нея нѣщо излѣчено изъ в. «Новости» — всичко това е само голѣмъ п дѣлоки думи, за да засѣлишъ свѣта и да отвѣдчешъ вниманието на другитѣ отъ да критициратъ самичкитѣ тѣтъмни работи. Това, както е видѣлъ всѣки, е сѣки адвокатски шапкармажъ, чистѣща софистика. Горчиво си излѣгапъ, байно, въ прѣдположението си: миналъ е вече вѣка на софизмитѣ, минало е врѣмето на поезията да се дѣйствува съ нея на чувствата, а не и на здравия разумъ. Тѣй или иначе, нѣ това не ни припомни нищо друго, освѣнъ адвокатски начинъ за оправдаване на вивонния. За жалостъ, бай К., ни пѣма да бѣгаме подиръ тогоязъ и оногоязъ, да казваме: този ме клѣвети, и онзи е билъ испѣденъ като Битолски просѣкъ изъ Битолскитѣ училища, защото това, не ти помага, а напротивъ доказва, че косма ти е нечистъ, доказва твоята умствена неспособностъ. Ти, почетенни Г-не, казвашъ, че Байчевъ билъ изгоненъ отъ Битолскитѣ училища, въ отъ кого и защо е направено това — нищо не споменувашъ. И защо не споменувашъ? Защото си поклонникъ на свѣтота Евзархия, която и до днесъ неспрѣстана да гони добритѣ български учители изъ Македония, като ги замѣнява съ исцадията на майка България — емигрантитѣ. По натакъ, въ сѣкия пасажъ, на изисеннето си, помѣнавашъ за нѣкого си Дражински, и ти самъ познавашъ ли го кой е той, каквъ е и що е? Ако го не познавашъ, то попитай въ Министерството на Народното Просвѣщение, ще се научишъ, защо е билъ махнатъ той отъ Сливненската и Ломската Реални.

Послѣ всичко това, като виждаме, байно К., че ти си забравилъ и срамъ и съзнание само и само да хвърлишъ тѣжкия си грѣхъ връзъ гърба на другитѣ, не забравяме да ти кажемъ, че Г. Байчевъ не ти е никакъ кривъ, нито ти пѣкъ и завижда. Ти казвашъ, че го било ядъ на тебе, дѣто не си отишелъ да ходатайствува, за да те назначатъ прѣдсѣдателъ на тукашния Окр. Съдъ. Хубаво! Ами, ако имаше такъвъ нѣщо, той щѣше ли да те търни да бѣдешъ прѣдсѣдателъ на тукашния Окр. Съвѣтъ? Та и това, като ти не стигнало, ти си се извелъ и въ друга каша да се бъркашъ — да оправдавашъ брата си, че уж неспрѣдално той билъ нехвърленъ отъ прѣдсѣдателството си на тукашния комитетъ. Нима тугу тѣй стана това, бай Кръстѣ? Защо

се правишъ на дѣте, и не кажешъ нѣщо и за събрапнето на цѣлата патриотическа дружина по поводъ на това? Защо не кажешъ, че дружината, като вила брата ти Николъ на обяснение, той не се яви? Защо не спомѣна и за това, че търговеца, А. Митевъ, като мислялъ, че комитетъ не е извѣстилъ брата ти затова, ходи да го вика и той пакъ перачи да дойде? Какъ мислишъ ти, байно К., дали всичко това е лъжа? Дали всичко това е станало, дѣто Байчевъ ти завижда? Та какъ тѣй, джанинъ, да се случи, че и на двамата братя Н. и К. Мирски да имъ завижда Байчевъ, та че и цѣлата Варна?

Послѣ всичко това, право да си кажемъ, бай К., ни неможахме да се стѣримъ, да не излѣземъ съ настоящето си прѣзъ печата, да кажемъ на мало и голѣмо, че изисенната до приятелитѣ ти сѫ чиста лъжа, и работитѣ ти сѫ за оайване.

Варна, 15 Декември 1887 г.

Слѣдватъ повече отъ петдесѣтъ подписа.

Народното Събрание закрито.

Телеграфътъ ни донесе новината, че 5-та обикновена сессия на Народното Събрание на 17-ий того, часъ на 12¹/₂ по обѣдъ се закри. Закриването й, по граднитѣ телеграфически извѣстия, станало тържественно и церемониално, при изгаряване на 42 тона. Слѣдъ това тържествено закриване на Народното Събрание; слѣдъ работата си, народнитѣ представители ще се върнатъ при своитѣ избиратели, които съ благодарностъ и радостъ ще ги посрѣщатъ, за тѣхната дѣятелностъ, за тѣхнитѣ трудове по изработване на полѣзни и разумни закони за страната. Мисията на тая сессия бѣше колкото трудна толкозъ и важна, тя имаше голѣмо значение, както за страната така и за външнитѣ свѣтъ.

Едва слѣдъ двѣ години Народното Събрание работи само за вътрѣшното устройство на страната, която сега вече се радва на миръ, който така немисловитно и варварски бѣше откраднатъ отъ прѣдателитѣ. Народното Събрание доказа на свѣта, че страната е урѣдена и мирна, че прѣдателитѣ, които и бунтуваха, които за личнитѣ си интереси бѣзоощадно и глупава хвърляха отечеството си въ размирици, като откраднаха законни и законни, сѫ били нѣколко единици, които сѣдбата строго наказва, като ги осѣди да се скитатъ и гладуватъ по чуждитѣ страни.

Българскиятъ народъ, — този примрѣнъ трудолюбивъ народъ, мигува и тихо си гледа вече работата; а неговитѣ представители му преработиха хубави и разумни закони и които, начело съ любимия ни князъ и патриотическото ни правителство, положили усърдни трудове за подобрѣнето на страната. А Господаря ни, като баща средъ многочислена челядъ, закрива тържественно Народното Събрание обикновенъ отъ вѣрното нему и на страната министерство, и срѣдъ народното множество прощава се съ народнитѣ представители и ги испраща при тѣхнитѣ избиратели, при любезния си народъ, да работятъ и се трудятъ и въ тѣхната срѣда, за тѣхното развитие и за благо на страната. Този фактъ, — честитото закри-

ване на камарата, доказва законността на нашия господаръ. И каквъ контрастъ въ участъта на голѣмитѣ и стомилонни господари и на князи на България? Когато рускиятъ царъ-императоръ, самодържеца на всемогуща велика Россия, великий монархъ, се крие въ укрепеното Гатчино, бон се да се покаже самъ въ двора на палатитѣ си, не си показва нито главата отъ прозореца, нарежда цепъ отъ войници по желѣзнитѣ линии отъ гдѣто ще пътува и се бон подъ възглавницата му да нѣма бомба; тогазъ незаконни, по мнението на милостъта му, т. е. на великий страхлю царъ, Българскиятъ князъ свободно се расхожда въ своята столица и се радва на сърдечна вѣрностъ отъ камъ народа си и правителството си. Когато въ Българската столица народнитѣ представители си своя господаръ ликуватъ и се радватъ, тогазъ въ велика Москва, въ старата императорска столица ставатъ революционъ и бунтовъ, затварятъ се университети, арестуватъ се невиннитѣ граждани и се пращатъ стотини хора въ Сибиръ, като се ранява въ революцията и сина на губернатора; а лопитѣ язичи казватъ, че е сѣщата участъ сполетела и неприкосновенный царъ въ Петербургъ.

Ний като избиратели и Българи, благодаримъ на народнитѣ ни представители за дѣятелността имъ въ послѣдната сессия и възхваляваме правителството ни, което е съумѣло да доведе страната до това положение и, като отправяме прѣдъ стѣпнитъ на Негово Ц. Височество князи ни своитѣ чувства на вѣрностъ, пожелаваме и на нашето отечество едно трайно министерство, поне за нѣколко години.

N. Nemo.

— Грижата за възпитанието на бѣднѣщитѣ граждани, на бѣднѣщитѣ ратици за въ полза на обществото, се явява да е една отъ главнитѣ причини за правилното развитие на общественния животъ. Родителитѣ, тѣзи естествени възпитатели на дѣцата, не всѣкога стоятъ на висотата на своето призвание, не всѣкога обладаватъ необходимитѣ нравствени качества, и, слѣдователно, много често немогатъ да изпълнятъ своитѣ обязанности, по отношение къмъ своитѣ дѣца. Освѣнъ това, родителитѣ, много често, безъ врѣменно умираатъ като оставятъ своитѣ малки дѣца на произвола на сѣдбата, безъ ръководители, безъ надзиратели, които можеха да ги ръководятъ къмъ пътя на правилното умствено и нравствено развитие. Както въ първи, тъй и въ втори случай, дѣцата, които не получаватъ правилно възпитание, ставатъ, много често, нравствено развалени, идиоти, способни за всѣкакъвъ видъ прѣстѣпления. Ето защо обществото, за въ собственния си интересъ, трѣбва да се грижи за дѣцата останали безъ добро възпитание. Ето защо то трѣбва да ги опжата къмъ добро, ако въ тѣхъ вече сѫ се вмъкнали лоши наклонности. — Всичко това може да се достигне само съ отварянето за тѣхното възпитание *специални заведения*.

Въ Западна Европа има довольно такива общества съ девизъ: «*поправление на нравствено развалени дѣца*», а по насъ още и дума не е ставало за това. Да ли нуж-

Убиването на Императора Цавла I.

(Преводъ отъ «Общее Дѣло»).

Императоръ Александъръ I. мп е казвалъ самъ, че графъ Панинъ прѣвъ му е предалъ цѣлата на заговора и че той това никога нѣма да му прости. Слѣдбата, както се вижда, е предназначила Панина да играе първостепенна роль въ дѣржаватъ, па и за това той е притѣжавалъ всичко нужно: знаменито име, рѣдка способностъ, голѣмо честолюбие и, макаръ й младъ, блестяща карриера.

Графотѣ Панинъ и Паленъ, организаторитѣ на заговора, сѫ били него врѣме най-даровититѣ хора при двора и отъ всички близи до Цавла сѫ предвиждали по-далечъ и по-вѣрно. Като сѫ заговорили помежду си, тѣ рѣшили да откриятъ намереното си на великия Князъ Александра. И, наистина, такъви предвидливи царедворци не сѫ могли да предприематъ рискована работа, безъ съгласенето на прѣстоноаслѣдника, чрѣзъ което тѣй сѫ усигоривали резултата на заговора и сѫ обезпечавали личната си безопасностъ. Вспичливитѣ хора, както и юначитѣ и преданни на идеята ентузиаститѣ на тѣхно мѣсто щѣха да поставятъ иначе. Тѣ не щѣха да вилетатъ сина въ свалинието отъ прѣстола баща му, а, жертвувайки се лично и отивайки на вѣрна смъртъ, щѣха да принесатъ услуга и на Руссия и томужа, който, повинаги отпослъ да вземе въ рацѣтѣ си управлението, трѣбваше да бѣде чистъ отъ всѣко подозрѣние въ съучастие; но за подобно военно предприятие се изисковъ безкористно юначество, такава антична до-

блѣстъ, какъвто въ нашето врѣме рѣдко се срѣща.

Генералъ Паленъ, който, като Генералъ-Губернаторъ Петербургски е ималъ свободенъ достѣпъ до великия Князъ, измислилъ отъ послѣдний тайна аудиенция за графа Панина и първото свидѣние станало въ кѣпалнята. Панинъ раскрилъ прѣдъ великия Князъ картината на народнитѣ бѣдствия и това, което очаква Россия въ бѣдѣще, ако ларуването на Цавла се продължи. Той се млчила да му каже, че за него длъжността къмъ татковината трѣбва да стои по-горѣ отъ другитѣ; че той има право да остави участъта на милионитѣ си поданици въ рацѣтѣ на глупавитѣ напризи, на нещастното безумие на една личностъ, та макаръ тѣзи личностъ да бѣде и баща му. Той показвалъ на Княза, че живота на императорската, майка му, или поне свободата й, а също и неговата (князова) свобода и тѣзи на всичкати царствующа фамилия е въ опасностъ вследствие крайното отвращение, което Цавелъ хранилъ къмъ съпругата си, — отвращение, което Царя некрилъ, което се усилвало постепенно и което може въ скоро врѣме да доведе до най-ужасни и невообразими послѣствия; че довольно е едно просто сваляние отъ прѣстола, за да се възпрѣпятъ стѣпува императору да погуби тосподарството и семейството си, като му се даде при това възможностъ да се наслаждава отъ единъ животъ по-спокоенъ и щастливъ, когато той, ползувайки се отъ всички свѣтовни блага, ще може да се непаши отъ окръжаващитѣ го сега опасности; че, най-послѣ, спасението на Руссия е въ рацѣтѣ на вѣ-

ликия Князъ, нѣ за това е необходимо да се рѣши той да поддържа тѣзи хора, които исчатъ, въ какъвъ и да е начинъ да избавятъ империята и династията. Тѣзи срѣща съ Панина порасклатила Княза, но не го заставила да вземе какво и да е рѣшение и на искусителитѣ потребала цѣла половина година за да ископчатъ отъ него съгласие и удобрѣние на помисленото имъ противъ императора. Като оставилъ да почне работата Панинъ, като поскритенъ и по-способенъ да убѣди Княза да одобри постапка, противна на чувствата му. Панинъ, слѣдъ изгонването Панина въ Москва, се е трудилъ да поддържа въ великия Князъ взетото веднажъ рѣшение съ полудуми и загатвания, почитанъ само за Александра и изказани съ онай солдатска откровеностъ, съ която толкова хвалятъ тои Генералъ *). Изгонването на Панина е станало не за това, че тайната е била открита; а просто подъ влиянието на единъ отъ ненадѣнитѣ и честитѣ припадѣци на подозрителностъ, които сѫ отличавали Цавла.

Трѣбва да признаемъ, че Цавелъ наистина е подилъ дѣржавата си къмъ бързо упадане, къмъ пълна дезорганизация силитѣ на страната и господарствената машина, завитъци нему отъ предшественникитѣ му. Въ управлението той се е водилъ чисто отъ каприцитѣ си и отъ припадѣчнитѣ си наити, безъ да се гри-

*) Авторова ирония възъ рускитѣ официални историци, които за тогоязъ лугавъ и скритъ човѣкъ казватъ, че се е отличавалъ съ извѣстна откровеностъ и правдивостъ. (Б. прев.)

жи за послѣдствитѣ, като човѣкъ, който не дава трудъ да съобрази, да прѣтѣгли за и прѣтивъ; като човѣкъ, който е прикиналъ да заповѣда и да иска, защо всѣка сантази, която се яви въ главата му, да бѣде незабавно изпълнена **).

**) Неизмѣнами сѫ законитѣ на природата. Довошно е едно поколение отъ едно семейство да страда отъ нравствена нееднаквостъ и ти несъмнено и неизмѣняемо ще се прѣдлага на слѣдующитѣ поколения, ако не право, то навѣрно съ прѣскачане. Днесъ и дѣцата вече знайтъ, че въ руското царствующе семейство лудостъ е наследствена. Тая нееднаквостъ ама за свои първи жертва Петра III (1761—1762). отъ прѣмиснала Цавла I и, като е пожелала Александра I, дала се да я наследилъ Николай I. Александъръ II може е билъ щастливъ да се отнѣрне отъ нея, но зато пѣкъ въ сина му и наследника му Александра III та е особено развитъ, а, както казватъ, въ сегашнитѣ наследникъ тази болѣстъ е достигнала апогея си. И наистина, какъ иначе могатъ се обясни дивитѣ постапки на сегашния царъ, както въ външната му, така и въ вътрѣшната му политика? Що друго, ако не умствена неспособностъ, показва царевото поведение въ българскитѣ работи отъ 6 Септември 1885 год. и до днесъ, неговото конетичание ту съ Франция, ту съ Германия, неговитѣ драконовски распорѣждания по народно образование, чрезъ което той затвори вратитѣ на гимназитѣ и университетитѣ за десетини хиляди невинни дѣца, само и само, защото тѣзи малки създавания нѣмали късметъ да се родятъ отъ майки съ сина кръвъ (аристократки)? Ние казваме, че всичи тѣи и тѣмъ подобни дѣла сѫ цар еви, защото въ Руссия нищо не може да стане, ако за това нѣма царевата воля, или поне негово-

дата от такива общества не се чувствава; да ли по насъ няма такива правствено развалени, злѣ испитани, или останали безъ ръководители, безъ родители дѣца? Върваме, че въ всеки единъ градъ, въ всѣко едно село ще се намиратъ много такива дѣца, за които, както казахъ и по-горѣ, обществото трѣбва да се погрижи оврѣме.

Отъ всичкитѣ ни научни учрѣждения, забавачницитѣ най-много помагатъ за помѣнната цѣль, защото въ тѣхъ се приематъ най-малолѣтнитѣ дѣца. Психолога — забавичаръ, който може да влиза въ мозъка, въ мислитѣ на малолѣтнитѣ дѣца — поправя твърдѣ лѣсно и най-малкитѣ тѣхни погрѣшки или пороци. Първоначалнитѣ ни училища, много малко спомагатъ за тази цѣль. Въ тѣхъ е обърнато най-голямо внимание на научно-образователната страна, а правственната е много или съвсѣмъ занемарена. Като е тъй, тогазъ само специално правственнитѣ училища, ще да принесатъ най-голямѣтъ услуги на обществото ни, като ще да поправятъ хиляди дѣца отъ развратяване, което е необходимото слѣдствие за прогресиването на страната ни.

Врѣме е вече и нашето общество да се познимае съ този въпросъ; защото 8-годишнитѣ ни самостоятелни политически животъ, ние далъ много подобни примѣри съ нравствено развалени дѣца. Тогава, нѣма съмнѣние, че Министра на Народното ни Просвѣщение, който най-искрено желай прогреса на страната ни, ще доде на помощ или съ материално подпомагане на нѣкои общини за отварянето на подобни училища, или пъкъ съ отварянето на такива заведения отъ правителството тамъ, гдѣто за сега се чувствава най-голяма нужда.

Н.

ЛѢТОПИСЬ.

— Дунавското дружество Лондъ вдигнало всичкитѣ скели отъ Дунава, като се почне отъ Сулина до Оршова. Още то прибрало всичкитѣ си параходи, шленове и лодки и даже, както казахъ, и самитѣ агенции съ всичкитѣ имъ архиви. Съ една рѣчь това дружество остави Дунава съвсѣмъ.

Както виждаме, по нѣкои вѣстници, и Руското парайдушно Дунавско Дружество получило заповѣдъ да прибере своитѣ параходи около Одесса.

Отъ всичко това става явно, че тѣзи двѣ държави се готвятъ на сериозна война, слѣдствията отъ която, никой не може да предвиди; но какъ, да е, тя ще бѣде война жестока и кръвопролитна и навѣрно ще рѣши съдбата на нѣкоя държава и ще измѣни картата на Европа.

— На седемнадесетия тогѣ Народното Събрание тържествено се закри. Последниятъ въпросъ билъ законопроектъ за солнитъ монополъ, Събранието го отхвърлило, по телеграфическитѣ ни извѣстия се разбира да сж станали буйни разсѣквания.

подарственитѣ дѣтели, генерали, офицеритѣ, всичко, което е съставлявало въ Русия мислицата и дѣтелната частъ отъ народа, е било убѣдено, че императора е лудъ. Управлението се е обървало въ истинско царство на террора. Цари сж го мразили даже и за добротѣ му качества; така, въ дълбочината на душата си той се стрѣмилъ къмъ справедливостъа всѣкога, когато въ разсѣдванията си е

то съгласил. Тамъ не министеритѣ сж инициаторитѣ, както бива въ конституционнитѣ монархии, а самъ самодържеца царъ. Тѣжко и горко на този министъръ, който на нѣкое царско диванско желание би възразилъ, че то е противозаконно — такъвъ министъръ не само, че ще изгуби поста си, но и ще се озове тамъ, отъ кадето връщане нѣма: въ студения Сибиръ. И нашитѣ рублици сж въскрѣсаватъ отъ подобенъ начинъ на управление! Ежъ ви, заблудени московски крали: Десевъ, Даскала, Ж. Поповъ, Р. Яневъ, Щеревъ, Гунчевъ и пр., мислите ли ви, че България лѣсно се предаде въ властьта и самоуправлението въ рѣцѣта на единъ лудъ човѣкъ и съ това да позволи нему и на цѣлата му ординъа звѣрове — хищници да се распозагатъ съ българскитѣ чести, имотъ и животъ? Не, това нѣма да бѣде! Знайте ви, изроди човѣшки, че Московете, прѣди да станатъ на българска земи, ще трѣбва да прѣгазятъ труповетъ на всички Българи, а най-напредъ нашитѣ мръсни Иудински лешове; защото народа, като дойде врѣмѣ съ кръвъ да защитава огнището си, по-напредъ ще прати въ пѣкъа васъ — нѣмцинитѣ и прѣдѣлитѣ на тона огнище — за да неможете отпослѣ да се радвате, че пѣкъната ви цѣль се достигнала. За да нѣмате възможностъ да лизувате върху свѣтитѣ кости на загиналитѣ при забрана татковината си синове на България. (Превод.)

— Днесъ утрѣ вече очакваме да пристигнатъ народнитѣ ни представители. Г-нъ Меразичевъ, Варн. Град. Кметъ, е вече на пътъ и кждѣ 20-й, ако не по-късно, ще пристигне въ Варна.

— Нейно Царско Височество Княгиня Клементина, щѣла да замине и обиколи нѣкои градове въ Южна България. За тази цѣль женското дружество въ Пловдивъ готвило единъ балъ въ нейна честь.

— На 1-й Януарий 1888 год. ще стане всеобщо изброяване на населението въ двѣтъ България, за което вече ставатъ сериозни приготовления и распорѣждания отъ страна на правителството.

Отъ настоящата сессия на Народното Събрание между другитѣ закони сж приети три закона, които иматъ голѣма важностъ за страната, именно: Закона за разбойничеството, Закона за пограничната стража и Закона за общинскитѣ съдове.

— Ерменската телеграфо-почтенска станция. Единъ два пѣти отидохме за Варненската телеграфо-почтенска станция, да подадемъ депеши и се смѣяхме като видѣхме само Ерменци (въ дежурство). Ний неможемъ да разберемъ, защо правителството е напълнило тая станция само съ Ерменци. Тукъ, отъ 9 души телеграфисти, петъ или шестъ души сж Ерменци, отъ които едни има още отъ войната насамъ, а други отъ нѣколко години. Нашитѣ Българчета немилостиво се мѣстятъ по распорѣжданията на Дирекцията отъ мѣсто на мѣсто като чергари, а тѣзи синковци, като че сж превилегировани, та не бива да ги помръдватъ малко. Всички знаеме колко е мжжно и трудно човѣкъ да се мѣсти постоянно отъ мѣсто на мѣсто, затова, ако Дирекцията не бѣде толкова строга къмъ Ерменцитѣ телеграфисти, то поне нека се испълни закона за чиновницитѣ, който гласи, че повече отъ двѣ години не трѣбва да се държи чиновникъ по една длъжностъ на едно мѣсто.

— На 6-й тогѣ се вѣнчаха въ катедралната църква Господица Мара Стамбулова съ военния министъръ, полковникъ Муткурова. Въ вѣнчалния имъ обрядъ взе участие почти цѣлата столица, господа-министритѣ, всичкитѣ дипломатически агенти съ господа-жители си, народнитѣ представители и много други господа и господа, на чело съ Негово Ц. Височество, Августейшата му майка и свитата имъ. Като поздравяваме младоженцитѣ, пожелаемъ имъ най-щастливо бѣдже.

— Отъ днешния брой почваме да печатимъ като подлистникъ прѣвода на историята за убиването на Императоръ Павелъ I. Малцина отъ читателитѣ ни, навѣрно, знаятъ, че този царъ е умрѣлъ не отъ естествена, а отъ насилствена смъртъ и то така.

Павелъ I е синъ на Петра III и Екаторина II. Баща му е билъ полууменъ човѣкъ и за него казватъ да е билъ основателя на скопческата секта. Не ще и съмнѣние, че на това малко може да се вѣрва. Слѣдъ смъртта на царица Елизавета, дъщеря на

вспомнялъ за нея и цѣлѣтога е попадалъ върно. Ето защо въ неговото царуване чиновницитѣ сж вземали по-малко рѣшете, биле сж по-вѣжливи и по-нравствени даже и въ Поляшкитѣ губернии; но тѣзи императорска справедливостъ, която е била слѣвна и врѣмѣнна и която е укрѣпа на налѣво и надѣсно, е била каприозна и жестока и постоянно е висѣла като ножъ врѣзъ главитѣ на генералитѣ и висшитѣ чиновници и ги е карала тайната да мразятъ човѣка, който ги е ужасавалъ съ вѣнчалната си неуверенностъ за по-натѣшната си сѣдба.

По този начинъ, почва за заговора е имало доволно; въ него сж участвували, така да се каже всички, нѣкой по чувство, други по желание, трети отъ страхъ, а нѣкои и по убѣдени. Всички, уморени отъ ужаситѣ и постояннитѣ тревожени, сж се съгласявали. Това хроническо състояние — безпокойствие, лични страдания, липсване на покой и уверенность, постояненъ страхъ — е ставало, най-послѣ, негъримно и че влѣкло слѣдъ себѣ си неминуема катастрофа. Господаря или правителството могатъ да извършатъ много крупни грѣшки и да причиняватъ много врѣди на държавата, като доведатъ до упадане нейното могущество и богатство и пакъ да неподвѣргнатъ личното си съществуване на опасностъ; но опасността бива сериозна бѣлка, когато авторитета на властьта всѣка минута притиска всѣкого и, като постоянна трѣска, денъ и нощъ нарушава спокойствието на семейството въ всѣкидневния животъ. Заговора билъ откритъ, ако Генералъ-Губернатора, който расплагала съ гарнизона и полицята, не се е намѣрилъ въ рѣцѣта на човѣкъ, който е билъ искусенъ и, при това, организаторъ и душа на заговора.

(Следва.)

Петра I, на прѣстола се качи внукътъ на Петра I, — сына на дъщеря му Анна — Петъръ III. Но, като слабоуменъ и полууменъ, той слѣдъ шестмѣсячно самоцаруване бѣде сваленъ съ прѣстола отъ жена си, която и стана царица подъ името Екатерина II. Прѣзъ всичкото царуване на майка си (1762—1796), Павелъ I е билъ отдалеченъ отъ двора и е живѣялъ въ Гатчино, тогива още незвестно село. Причината на това е била особитата умраза и прѣзирание, които майка му е хранила къмъ него. Та даже е мислила да го лиши отъ наследството на прѣстола за въ полза на сына му Александра, когото особито е обичала и само ненадѣйната и смъртъ е въспрѣпятствувала на това.

Мразенъ и презиранъ отъ майка си, подритванъ и незначителъ отъ царедворцитѣ, Павелъ I е станалъ злобенъ, подозрителенъ и вѣнчалчивъ, а наследената отъ баща му лудостъ е имала всички шансове да се развѣва. Че това е така, доказва го обстоятелството, че всички, при живота на майка му, сж го били оставили по единичката причина, че не сж можни да търпятъ разваления му до крайностъ характеръ и при него сж останали въ Гатчино само белберина му Бутайсовъ (отпослѣ награденъ съ графско дослѣйство), по происхождение Татаринъ, азиатюрисъ Растопчинъ и още двоцица троица шарлатани; а всѣпитателя му, графъ Панинъ, впоследствие е билъ единъ отъ родителитѣ на заговора, който прервати живота царевъ.

— Експъ Предсѣдателя на Варн. Окр. Съдъ, Кр. Мирский, като членъ при Русскисий Апеллативенъ Съдъ, искалъ петмѣдѣленъ отпускъ, отъ Министерството на Правосѣдѣието, който му се и разрѣшилъ. Казвалъ, слѣдъ като истече даденъ му отпускъ, той щѣлъ да отиде въ Русе да вземе дължността си, нѣ за нѣколко деня, за да има право, само и само, да вземе платата си напълно. Това, още единъ пѣтъ иде да потвърди, че туй човѣче парата турга много по високо, отъ всѣко друго.

— Углавното Отдѣление на Варн. Окр. Съдъ, на 11 този мѣсець, засѣдава въ г. Провадия и разгледа едно углавно дѣло, по обвинение на Провадийската интелка Иванка Христова въ отравяне майка си, която и осѣди на смъртъ, чрезъ обѣсване.

Новия съставъ на Варненското Градско Общинско Управление почна вече да приема Управлението отъ 16-й Декември т. г., Д-ръ Пюскуллиевъ взе да пасува.

— В. «Свобода» въ 107-й брой, като говори нѣкои нѣща за нашия вѣстникъ, между другото, излиза да защитава и Д-ръ Стефановъ, който незаслужава да се нарича и фелшеръ. Като говори, че ние не сме можали да стрѣтимъ хората, като Стефанова: изявява желание всичкитѣ ни доктори въ България, да бѣдатъ като него. Е, право да си кажемъ, ама нашата неострѣма много на задалава съ това си желание. Да защитавашъ слѣпо специалността на единъ докторъ, мислимъ, е повече отъ скандалъ. Тѣжко и горко на насъ Българитѣ, ако всичкитѣ ни доктори сж като Стефанова, който ни най-малко неогтовари на званието си. Ето единъ фактъ: на 18 Августъ 1887 г. прегледалъ едно 12 годишно момиче и се произнесълъ, че *дѣлствително му цѣна съ събѣдъ не съществува*, за което издалъ и официално свидѣтелство подъ № 184 (1).

Родителитѣ на това момиче, основайки се на даденото отъ доктора свидѣтелство, даватъ подъ Съдъ едно лице, което се задържало въ предварителенъ арестъ до като се разгледа дѣлото.

На 3 Дек. т. г., сѣда, като разгледалъ дѣлото, поканилъ за експертъ Д-ръ Иванова, който преди да даде заключение, като имѣлъ предъ видъ, че немислимо е да липсува съвсѣмъ дѣлствителна цѣна на едно 12 годишно момиче, намислилъ изново да прегледа момичето, и като извършилъ това, намѣрилъ съвсѣмъ противното, а свидѣтелството на Стефанова, извадилъ, публично въ съдебното засѣдание, за казнаво. Въ такъвъ случай, нѣмаме ли ние право да наричаме Стефанова неспособенъ?

— Въ последния брой на «Новата» прочетохме една статия за тукашната патристическа дружина отъ нѣкого си Б. Чуденъ е, наистина, автора на помѣнатата статия, както по кривението на устата си, тъй и по изопачаването на фактоветѣ. Отговора ни за тази статия бѣше готовъ, нѣ, по пѣмане мѣсто въ днешния брой на в. «Добружа», ний го оставихме за въ слѣдующия. За сега само ще напомнимъ на приятеля си В., че, когато едно нѣде незнай да лай, то скоро докарва вълка въ кошарата, и той, фелшъ, незнай, какво прави, скоро ще глѣднѣ на раскрииме, какво мислятъ и

знаятъ хората за него и за тѣзи, които обичатъ дамбелски да се излѣгатъ въ лѣилнитѣ канѣта, кога е работно врѣме и кога се изисква повече будностъ и внимание, отъ колкото сладѣкъ стѣнъ. Г-нъ В. трѣбва да знае, че съ чуждо житѣ помана не става, а съ подлизване работа се не върши. Ако приятели В. знай да говори на всѣка крачка думитѣ: по принципъ, — нека ни каже, въ какви принципи се е придѣржалъ той, като е писалъ статията си защо самъ нѣме на лицето си? Насъ ни е страхъ, че и този ни приятелъ е вгусилъ отъ принципитѣ на бай К. Мирский. По-добрѣ е за него, ако си турѣ още единъ очила, та да може да гледа по-добрѣ и по-вѣрно на самитѣ работи.

— Пишатъ ни отъ г. Варна, че причипата за премѣстването на г. г. Кр. Мирский и Кърджиевъ, първитъ за членъ въ Русскисията апелация, а втория за прокуроръ при Разградския Окр. Съдъ, билъ Старшия врачъ на тукашн. първокл. болница г. Д-ръ Пюскуллиевъ съ когото помѣнатитѣ лица сж биле скарали въ послѣдно врѣме по градскитѣ избори. Понеме сме напълно увѣрени, че г. Д-ръ Пюскуллиевъ днесъ е «героя» въ гр. Варна, както се изразилъ предъ нѣкои лица, че съдбата на всичкитѣ чиновници е въ неговѣ рѣцѣ, събѣтаме настоящитѣ Докторови приятели — чиновници, да внимаватъ да не би да расърдятъ съ нѣщо г. Д-ра, защо може съвсѣмъ лесно да постигне и тѣхъ същата участъ! . . .

По Народното Събрание. Съкратенъ протоколъ.

XXV-то засѣдание на V-то Обикновенно Народно Събрание, държанъ на 28 Ноември 1887 г.

Засѣданието се отвори въ 2 часа послѣ пладнѣ отъ Подпрѣсѣдателя Г-на З. Стоянова. Прочете се поименния списѣкъ и се узна, че има законното число представителѣ, за да се започне разглеждането въпроситѣ положени на дневенъ редъ, понеже отсъствуваха само 35 души отъ цѣлото число на прѣдставителѣ.

Секретаря Г-нъ Байчевъ прочита съкратенитѣ протоколи отъ 23 и 24 засѣдания, които се и приематъ за вѣрни и точни. Слѣдъ това Г-нъ Предсѣдателятъ извади на Събранието, че е постѣпило отъ Г-на М-ра на Правосѣдѣието, едно съобщение, чрезъ което се внася законопроектъ за измѣнение и допълнение на нѣкои статии отъ Призѣд-Сждопрѣизводство на Врѣмен. Съдъ. Прочита и пита Събранието, кога желае да стане неговото първо четение; рѣшава се въ слѣдующето засѣдание да стане това четение — тъй сжщо и за разнитѣ постѣпили отъ предложени сж законодателенъ характеръ по инициативата на нѣкои отъ Г-да представителѣ.

Прѣди да се захване докладването на прошенията, Г-нъ М-ръ на Правосѣдѣието казва, че ако ида е казалъ миналата Сѣбота да не се докладватъ постѣпилиятѣ прошения отъ прѣстарѣли учители за пенсия, сега моли Събранието да се занимае съ подобнитѣ прошения, защото по рѣшение на М-рския Съвѣтъ, той нѣма да внесе особенъ законопроектъ, за пенсия за прѣстарѣли учители, понеже щѣло да се внесе въ Събранието законопроектъ изобщо за пенситѣ. Събранието приема да се докладватъ подобни прошения и докладчика на прошетарната коммисия Г-нъ Кировъ започева:

1) Съ прошенията на Ваня Желевъ, учителъ отъ Казалъшко, който е учителствувалъ непрѣкъснато повече отъ 40 години и за тѣзи му услуги, тя е на мѣстѣ да му се отпусне годишна пенсия отъ 360 лева, Събранието приема.

2-ро Прошение отъ Г-на Савва Доброплодний, родомъ отъ Сливенъ, учителствувалъ повече отъ 40 години, коммисията е на мѣстѣ да му са отпусне 960 лева за пенсия; Байчевъ, като признава голѣмитѣ заслуги на този прѣстарѣлъ учителъ, прѣдлага да му се отпуснатъ 100 лева мѣсеч. пенсия. Г-нъ М-ръ на Народното Просвѣщение, поддържа искаването за този учителъ и е на мѣстѣ, че той заслужава и 150 л. на мѣсець. Сжщото поддържатъ Г-да Давко Ангеловъ и Геновъ, а М-ръ Стамбуловъ, като изброява голѣмитѣ заслуги за възраздането на народа на той труженникъ е на мѣстѣ да му се отпусне пенсията 200 л. мѣсечно. Докладчика се съгласява съ предложението на Г-на М-ра на Народното Просвѣщение, което се подкрѣпи и отъ Г-да Раичевъ и Станевъ и се приема съ вишегласие отъ Събранието.

Св. Каралъковъ, като предсѣдатель на прошетарната коммисия възразява на Г-на Тилбекова, че пѣмало повече отъ 30—40 прошения за пенсия, и че пѣма слѣдъ, да се той до толкова смущава и безпокои за хаз-

ната. Подиръ няколко думи на Г-на М-ра Стамбулова, въ полза на решението на комиссията, Събраниято съ ясно гласоподаване го приема.

4-то Върху прошенито на Иоакимъ Мичевъ, родомъ отъ Троянъ, прѣстарялъ учителъ. Събраниято приема предложението на комиссията да му се отпусне годишна пенсия отъ 300 лева.

5-то Прощение отъ Г-нъ Юрданъ Неновъ, родомъ отъ гр. Елена, живущъ сега въ Т.-Пазарджикъ, комуто Събраниято въ миналата сесия отпустило 60 л. мѣсечна пенсия, но по причина на многобройното му семейство, проси да му се увеличи пенсията. Комиссията поддържа това прошение и предлага да се увеличи пенсията на 100 лева. Г-нъ Градинаровъ не се съгласява съ мнѣнието на комиссията, понеже просителя ималъ вече синове офицери въ Бъл. войска, които би трѣбвало да помагатъ на баща си. Сжщото поддържа и Телбевъ, а докладчикъ имъ възражава, като казва, че синоветъ му непомогали и сж го напустили. Г-да Матакиевъ, Мумвиевъ и Тончевъ говорятъ, че понеже пенсията се дава за заслугитъ независимо отъ това да ли просителя има, или пѣма синове, присѣдиняватъ се на исканото мнѣние отъ комиссията, което се и приема отъ Събраниято.

6-то Прощение отъ Д-ра Чомаковъ изъ г. Пловдивъ, старъ труженикъ по народното възраждане и борбата ни съ Фанариотското Духовенство; комиссията като изброява неговитъ заслуги, предлага да му се отпусне годишна пенсия отъ 6000 лева. Г-нъ Тончевъ говори въ полза на това предложение, а Градинаровъ, съгласенъ съ комиссията за неоспоримитъ заслуги на Д-ра, не се съгласява че трѣбва да се отпусне такъва голяма пенсия. Президентъ М-ръ живо прѣпоръчва на вниманието на Събраниято този неуморимъ народенъ труженикъ, който още въ онѣзи врѣмена е прѣвидѣлъ дѣйствието на България и безъ да се лута насамъ, или патагъкъ, винаги е водилъ чисто Народна политика; той поддържа, че трѣбва да се отпусне поне прѣдложеното отъ комиссията количество. Турепо на гласуване, Събраниято приема съ ясно гласоподаване да се отпусне Д-ру Чомакову годишна пенсия отъ 6000 лева.

7-мо Прощение отъ Анна Петрова вдовица на почившия старъ учителъ Иванъ Петровъ, жена прѣстарѣла, болнава и педѣгава. Тя получавала отъ правителството на Ист. Румелия пенсия отъ 250 гр. и моли Събраниято да ѝ поднови тѣзи пенсия, комиссията, като признава направенитъ нареду отъ мъжа ѝ заслуги, е на мнѣние да ѝ се даде годишна пенсия отъ 300 лева. Д-ръ Цачевъ предлага 1200 лева, като се отхвърля отъ Събраниято и се приема отъ Събраниято прѣдложението на комиссията.

Дневниятъ редъ се така исчерпва и прѣсѣдающиятъ пита Събраниято, ако има да се предлага нѣщо за дневенъ редъ за слѣдующото заседание.

Г-нъ Ранчевъ докладчикъ на комиссията по вътрѣшнитъ дѣла, предлага да се тури на дневенъ редъ доклада му по закона за истрѣбление на разбойничеството, безъ да се печата, понеже не сж последвали нѣкои сжществени измѣнения отъ страна на комиссията. Прочете се вопрѣки възражението на Д-ра Цачева.

Г-нъ Симеоновъ, докладчикъ на Бюджетарната комиссия, казва, че е готовъ съ доклада си по Министерството на вътрѣшнитъ дѣла и моли да се тури на дневенъ редъ, приема си, а тѣхъ сжщо се приема и прѣдложението на Г-нъ Халачевъ да се положи на дневенъ редъ гласуването на доклада по законопроекта за Селско-Общинскитъ Сѣдове безъ да се печата.

Засѣданието се закри ча въ 4 1/2 слѣдъ пладнѣ.

Протоколъ

На XXVIII засѣданіе, 1-ва редовна сесия на 2-й Декември 1887 г.

Засѣданието се открива на 2 часъ слѣдъ пладнѣ гдѣ прѣсѣдающиятъ на Д. Тончева.

Секретаря Байчевъ прочете имената на прѣдставителитъ, отъ които отсъствуватъ 35 души, тѣхъ като присѣдствуватъ вакопното число прѣдставители, засѣданието се провъзгласява за открито отъ прѣсѣдающиятъ.

Секретари Саръ-Ивановъ чете протокола отъ миналото засѣданіе, който се приема безъ измѣнение.

Събраниято прѣстъпи да разгѣжда прѣдметитъ отъ дневниятъ редъ.

Прочете се третия и последенъ пѣтъ — 1-о Законопроектътъ за пограничната стража и 2-о Законопроектътъ за селско-общинскитъ сѣдове и двата тия законопроекта гласуваха нацѣло прихва се окончателно отъ сабраниято.

Прѣстъпи се до гласуването бюджетно-про-

ектътъ за расходитъ на Министерството на външнитъ дѣла и Исповѣданията за 1888 година.

Докладчикътъ на бюджетарната комиссия Вълнаровъ прочита доклада на комиссията по изучаването на предметнитъ проектъ както и самия бюджетпроектъ парагръ съ по параграфъ.

Въ параграфъ 1-й Комиссията предлага слѣдующитъ измѣнения — заплатата на Министра да се увеличи отъ 12000 на 18000 лева; на главниятъ секретаръ да се намали на 7200 лева; на редакторътъ на Френската Кореспонденция да се намали на 6000 лева; на старшиятъ подначалникъ да се намали на 3600 лева; на мѣсто 2 да бѣде единъ младши подначалникъ съ намаление заплатата му на 2400 лева; на архивара да се снесе на 2700 лева; на помощника архивара и регистратори да останатъ съ по 2160. Тия измѣнения на параграфъ 1-й въ проектътъ гласувани се приеха.

Параграфи 2,3,4,5,6,7,8,9,10,11 и 12 се приеха безъ измѣнение. Параграфъ 13-й се увеличи на 47000 лева. 15, 16 и 17 се приематъ безъ измѣнения.

Въ параграфъ 18 ставатъ слѣдующитъ намаления — заплатата на секретара се свали отъ 8004 на 7200 лева; на Контрольора остава 4800 лева; на втория секретаръ 5580. Параграфи 19 до 24 включително оставатъ неизмѣнени. Въ 25-й параграфъ не намалаватъ — прѣдставителитъ на агентътъ на 6000 лева, и заплатата на секретари на 6000 лева.

Параграфи 26 до 31 включително се приематъ безъ измѣнение; 32 се увеличава на 4928 лева, отъ 33 до 38 оставатъ неизмѣнени.

Въ Параграфъ 38 сумата отпущана на Негово Блаженство Антипа, Комиссията предлага да се намали на 6000 лева.

Байчевъ предлага да се намалитъ заплатитъ както и числото на владичитъ, и като оповѣе епархията да остана вакантна епископската или митрополитската служба.

Министрътъ на исповѣданията, Дако Ангеловъ и Свѣщ. Караджовъ говориха за предложението на комиссията, което се прие. На параграфъ 39 се прибави — пособие на епископитъ Гервасий и Партегий по 3600 лева. Параграфъ 40 се прие. На 41-й Видо Монеъ предлага уничтожението му Свѣщ. Караджовъ, Министръ на външнитъ дѣла, Нитовъ и Халачевъ говориха за приемането на параграфа, който гласуванъ се прие. Видо Монеъ предлага тоже уничтожението на 42 параграфъ и се поддържа отъ Байчевъ. Министрътъ на външнитъ дѣла, Свѣщ. Караджовъ и Митрополитъ говориха за параграфътъ, който се прие. 43-й параграфъ се увеличава на 50000 лева.

Параграфи 44 и 45 се приематъ безъ измѣнение. На параграфъ 46 се увеличаватъ сумитъ 60240 лева съ забѣлжка предложена отъ комиссията и приета отъ събраниято, че слѣдъ извършването на дензѣтъ презъ идущата година, цомъ правителството намери, че числомо мюсманскитъ жители въ нѣкой градъ се е значително намалило, да пригъсне заплатата на мюстията въ онѣ градъ; и още сжщата сумма се предѣждатъ и писари при мюстиятъ. Върхъ тоя параграфъ станаха дебати — Байчевъ бѣше противъ опредѣленито на мюстиятъ, както е изложено въ параграфътъ. И пита Министра: При распрѣдѣление заплатитъ на мюстиятъ какво е земалъ въ внимание: дали тѣхното образование, дали численостъ на насѣленито или нѣкои други съображения. Герчо Ранчовъ, Славковъ и Министрътъ на Исповѣданията говориха за параграфъ, и противъ Байчевъ което се и прие.

По параграфъ 47 който, които опредѣлява личния съставъ на главноо управление на пошитъ и телеграфитъ и неговитъ заплати, както и по параграфъ 53 който опредѣлява сжщото за телеграфо-почтенскитъ станции, докладчикъ явява че комиссията е поставена всѣхънитъ служебенъ персоналъ подъ класовѣ, като е опредѣлила на всѣкой класъ и неговата заплатата и предлага на събраниято да прѣеме тая класификация както слѣдва. — § 47 Директоръ съ заплатата 7200 лева класъ 1 и 2 инспектори съ по 5040 10080 »

» II Секретаръ, главенъ механикъ и контрол. по 4800—14400 »

» III Счетоводителъ 4200 — 4200 »

» IV Механикъ и 4 началници по 4080 — 20400 »

» V 3 Чиновници въ централ. управл. и 5 началници 3600 — 28800 »

» VI 9 » » » » 5 поднач. 1 начал. подвижно писалище и 9 начал. съ 3000 — 69000 »

Клас. VII единъ главенъ ревизоръ 1 техн., 1 арх. и 1 главенъ надзорителъ — склада 1 ресувачъ 2 регистратори 44 тел. чинов. съ по 2600 —

» VIII 5 чиновници въ централното управление съ 75 по телеграфнитъ станций съ по 2280 лева

» IX 158 чиновници съ по 1980 »

» X 117 » » » » 1680 »

» 27 главни надзорници 1569 »

154 разни чиновници съ » 1440 »

43 раздавачи » » » 1080 »

67 » » » » 720 »

73 » » » » 600 »

9 служители безъ разр. 710 »

За параграфи 48, 49 и 50 приематъ сумитъ на 57, 58 и 59 и отъ 60 до 76 се приематъ безъ измѣнение. 76 параграфъ се уничтожава, 77 се приема.

Викиловъ предлага да се отвори телеграфо-почтенска станция въ Месемврия. Министра на външнитъ дѣла обявява, че е предвидѣлъ суми, за да се отворятъ тѣстанции тамъ гдѣто има нужда.

Славковъ предлага да се замени агенцията Хавасъ която не принася вѣрни извѣстия съ друга агенция. Слѣдъ обяснението на Министра на външнитъ дѣла, че има сключенъ контрактъ съ Хавасъ, Славковъ се задоволи.

Прѣстъпи се до разгѣждането втория прѣдметъ отъ дневниятъ редъ.

Халачевъ чете законопроектътъ за устава за престѣпникитъ които се наказватъ отъ селско-общинскитъ сѣдове членъ по членъ.

Изъ заглавието на законопроектътъ се отхвърли думата устава. Членове 1 и 2 се приематъ не помалко се заменява не помного, и се изхвърли забѣлжката. Членъ 4 остана неизмѣненъ. Въ членъ 5 буква б 10-тѣ се променаватъ на 14 години. Членове: 6,7,8,9,10,11 и 12 се приематъ безъ измѣнение. Въ чл. 13 се отхвърли думата общенародни. Въ чл. 14 Мантовъ предлага да се предвиди наказание и за отбираването на вади и рѣки. Теневъ е противъ буква г на членътъ. Слѣдъ обяснението на Министра на правосѣдието членътъ се прие безъ измѣнение. Членове: 15, 16, 17, 18 и 19 се приематъ. Въ буква г на членъ 20 Телбевъ предлага да се прибави слѣдъ думата лози и трендѣфиле. Членътъ се прие безъ измѣнение. Въ буква а на членъ 21, 15 лева се променаватъ на 20 лева.

Слѣдъ това докладчикъ Халачевъ, прочита законопроектътъ въ първо четене за измѣнение и допълнение нѣкои статий отъ Гражданското Сѣдопроизводство на Врѣменнитъ Сѣдебни Правила. Законопроектътъ се гласува и прие по принципъ.

Дневниятъ редъ исчерпанъ, за идущето заседание се опредѣли дневниятъ редъ както слѣдва: 1-во III Четене законопроектътъ за престѣпникитъ които се налагатъ отъ селско-общинскитъ сѣдове.

2-ро Докладъ на бюджетарната комиссия.

3-то Докладъ на комиссията по изучаване законопроектитъ проихождящи отъ Министерството на правосѣдието.

Байчевъ запита Министра на Исповѣданията мисли ли той да държи още на Митрополитскитъ му чинъ Митрополитъ Сомеона, който съ своитъ дѣла е поврѣдилъ престижътъ на нашата религия и е станалъ врѣденъ на държавата.

Министра на Исповѣданията отговори на Байчева, че той не е който назначавал и уволнявалъ Митрополититъ. Байчевъ оттегли запитанieto си. Козиничъ предлага да се държи и утрѣ засѣданието, но се отхвърли предложението.

Засѣданието се закри на 5 часа вечерята.

Извлечние изъ чуждитъ вѣстници.

Отъ Варшава се пише, че всѣки денъ се принасятъ по желѣзнитъ пѣтица войски къмъ Петербургъ и Тересианополъ (Тирешполъ). Официални извѣстия увѣриватъ, че тѣзи пренасилия ще слѣдватъ до свършека на Януарий мѣсець.

Полскитъ вѣстници извѣстиятъ, че Германия купува големи количества дърва за постройкитъ въ окръгътъ Санокесъ (Источна Галиция).

Отъ Новий-Сандекъ се телеграфира, че Прусски предпринимачи правятъ голѣми поръчки дърва за постройкитъ, предназначени вѣроятно за постройкитъ на бараки.

Новое Врѣме и Новосий казватъ, че до като Австрия и нейнитъ съюзници не дадатъ доказателство че ще уважаватъ съгласно съ трактатитъ правата на Россия върху България, тѣ (Россия) ще слѣдва съ въоръженията, слѣдователно Австрия да бѣде готова за всѣки случайности.

Отъ Краковъ пишатъ, че голѣмитъ земни притежатели отъ Польша, сж приели заповѣдь, че въ случай на война да поставятъ въ расположението на русскитъ войски всѣхънитъ коне, които иматъ, да ги препратятъ въ вѣтрѣшността на Россия или да ги избиятъ ако немогатъ направитъ това, когато се приближи неприятелътъ.

Парижъ, 23 Декемвр. Въедни отъ политически кръгове се увѣрива че Русското Правителство извѣстило нѣкои сили, че концентрирането на Русскитъ войски въ Польша се е свършило.

Вина, с. д. В. Correspondence de Vienne обнародва слѣдующето извѣстие отъ Цариградъ.

Русското влияние пакъ приоблава въ

Свѣтитъ на Султана, и наскоро ще стане окончателно рѣшение въ Турскій Кабинетъ въ смисль благоприятна на Россия.

Лондонъ, с. д. Отъ Вiena пишатъ на В. Стандардъ пише, че въ Австрийскитъ политически кръгове, положението се гледа като твърдѣ тѣжко, защото настоящата криза пѣма да се свърши съ отиванито на Князь Кобургскій, по чрѣзъ едно радикално промѣнение на Българската политика, като се тури България подъ Русско управление.

София, 14 Дек. Камарата упълномощила Правителството за сключаване търговскитъ конвенции. Правителството ще предложи на Камарата единъ заемъ отъ 50 милиона за изравнение работитъ по Руссе-Варненската, както и Вакарелъ-Царибродската желѣзница, както и други висящи дългове.

Цариградъ, 15 Дек. Махмудъ Джелалединъ Паша, прѣсѣдѣтель на бюджетарната комиссия, билъ назначенъ министръ на финанцитъ на мѣсто Зуди Паша.

Парижъ, 15 Декември. Изъ Петербургъ извѣстиятъ, че Генералъ Швайницъ въ ауденцията която ималъ при русскіи Императоръ искалъ на Царя мирнитъ намѣрения на Германия, безъ да каже нѣщо за оскрѣдоточаванията на русскитъ войски или да иска обяснения.

Римъ, 15 Декември. Г. Куртопаси е назначенъ Императорскій министръ въ Бундесъ, вмѣсто Контъ Торниелли, който е назначенъ посланикъ въ Мадридъ.

Вина, 15 Декември. В. «Фремденблатъ» увѣрива отъ ново, че Контъ Калноки никакъ не мисли да напусти въ една толкова мжчна и пълна съ отговорности минута постѣтъ си.

На 16-й того, часа въ 5 1/2 слѣдъ пладне, въ г. Варна се е поминалъ, капитанина отъ 8-ий Пѣший Приморскій Полкъ, Кикименовъ, и вчера на 18-й того билъ погребенъ.

ОБЯВЛЕНИЯ.

Да се прочете!

Подписаний обявявамъ за знание на записуващитъ се съ рыболовство, че съмъ взелъ подъ наемъ за три години правителственното блато (Шабленскій голь) при с. Шабла, Балчикска Околина, Варненскій Окръж. и че трѣся добри рыболовци за успѣшното му и полезно експлоатиране. Желаящитъ да влезатъ за тѣзи пѣлъ въ споразумение съ меня, нека си отправятъ условията на адреса: **Ив. Момовъ, улица Италианска въ Добричъ.**

За неизлишно считамъ да обадя, че това блато е едно отъ боатитъ съ риба: въ него живѣятъ сомове по 150 оки щуки по 12 оки и крапове по 15 оки, които само чанатъ искусна ржка, за да обогатятъ притѣателя ѝ (на тѣзи ржа).

Добричъ 15 Декември 1887 г.

Ив. Момовъ.

1—3

Варнен. Окр. Приставъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1743.

Подписанный Пенчо Ив. Братово П. Слѣб. Приставъ при Варненскій Окръж. Слѣдъ на основание изпълнителния листъ № 5016, издаденъ отъ Варненскій Окръженъ Слѣдъ на 6-ий Юлий 1887 год. и съгласно съ ст. ст. 390, 391, 399, 400, 404, 406, 407, отъ Вр. Слѣб. Правила, обявявамъ, че на 19-ий Декември 1887 год. прѣдъ канцеларията си ще да продавамъ съ чадавание нижеслѣдующето движимо имущество, принадлежащо на Х-жи Сали Алиевъ изъ с. Кайрадий а именно:

- 1) Четири крави, оцѣнени за 155 лева,
- 2) Петъ даначета, оцѣнени за 155 лева.
- 3) Три телета, оцѣнени за 60 лева.
- 4) Три вола, оцѣнени за 135 лева.
- 5) Единъ конь, оцѣненъ за 60 лева и
- 6) Едно малаче, оцѣнено за 80 лева,

Това вышеуказано имущество се продава за удовлетворение искътъ на Хазната отъ 2000 лева и разноснитъ по изпълнението.

Наддаванетоъ ще почне отъ оцѣната, която е предвидена по горѣ.

Желаящитъ да купятъ това имущество могатъ да се явятъ на справка въ канцеларията ми всѣкий денъ, изключая несправителнитъ дни.

с. Ново-Село, 2-й Ноември 1887 год.

П. Слѣбенъ Приставъ: П. И. Братовъ.

2—2